

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 409/2026
21.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Андреја Миљешића и адвоката Кајтез Ђуке, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К 83/25 од 01.07.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 582/25 од 28.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Андреја Миљешића и адвоката Кајтез Ђуке, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К 83/25 од 01.07.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 582/25 од 28.01.2026. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 5К 83/25 од 01.07.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 9 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 13.05.2024. године па надаље, те је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 582/25 од 28.01.2026. године, делимично је усвојена жалба бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Руми 5К 83/25 од 01.07.2025. године је преиначена у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА за кривично дело напад на службено

лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 10 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 13.05.2024. године па надаље, док су у преосталом делу жалба бранилаца окривљеног и жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Руми одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокат Андреј Миљешић и адвокат Кајтез Ђука, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости, указујући да је побијаним одлукама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, браниоци истичу да је правноснажним пресудама окривљени обавезан да сноси трошкове кривичног поступка иако је исти незапослен, лошег здравственог стања, и упркос чињеници да издржава родитеље и да сада редовно измирује обавезе у погледу издржавања малолетног детета, те би обавезивањем окривљеног да сноси трошкове поступка била угрожена његова егзистенција, као и егзистенција чланова његове уже породице.

Из списка предмета произлази да је окривљени правноснажном пресудом Основног суда у Руми 5К 83/25 од 01.07.2025. године оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ) и на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан је да сноси трошкове кривичног поступка.

Чланом 264. став 1. ЗКП, прописано је да када суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) и тачка 9) тог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног сарадника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а суд може окривљеног ослободити од дужности накнаде трошкова постављеном браниоцу из истих разлога, у смислу члана 266. ЗКП.

Дакле, цитиране законске одредбе предвиђају само могућност, а не и дужност суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка, уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе – податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено (јер из списка предмета произлази да суд није прикупио нити је сам окривљени поднео доказе о свом имовном стању), па како је окривљени у конкретном случају правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1. ЗКП, побијаном правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев бранилаца окривљеног у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, оценио као неоснован.

Браниоци даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводе да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 16. ЗКП, јер иако постоји сумња у погледу одлучних чињеница, суд није одлучио у корист окривљеног. Поред тога, браниоци у поднетом захтеву оспоравају разлоге другостепеног суда у погледу оцене исказа испитаних сведока, те наводе да из исказа сведока ББ не произлази да је окривљени ометао процесну дисциплину, нити да је закорачио ка оштећеној, махао рукама и да је уопште била потребна стража, а које чињенице говоре да је окривљени само реаговао на напад оштећеног, односно да се бранио од напада оштећеног који је поступао незаконито и грубо, на који начин је окривљени само одбијао противправни напад од себе, а којим наводима браниоци на основу сопствене оцене изведених доказа другачије од оцене нижестепених судова и сопствених чињеничних закључака, извлаче закључак о непостојању овог кривичног дела, те указују да је побијаним одлукама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињена повреда закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 16. ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић